

Oude Kerk tot in de kleinste details

INSIDE

MISHA DE RIDDER

Waar Juliëtte Jongma, Gerard Doustraat 128a

Te zien t/m 5/5

De foto's op deze pagina geven meestal een goede indruk van de kunstwerken die we beschrijven. Dat is bij de foto hiernaast toch een tikje anders. De prints die Misha de Ridder (1971) nu bij Juliëtte Jongma laat zien zijn zo krankzinnig scherp, dat allerlei details in de foto's verdwijnen als je ze op kleiner formaat reproduceert.

Dat is op zich natuurlijk niets bijzonders. Op de grote foto's van Rineke Dijkstra zie je ook elk sproetje, Andreas Gursky fotografeert fabrieken waarin elk labeltje zichtbaar is en de ruimtetelescoop Hubble, die kan er ook wat van.

Maar bij de foto's van De Ridder is iets anders aan de hand. Ze brengen dingen in beeld die juist tamelijk ondiep zijn. Of zelfs plat. De Ridder fotografeerde allerlei plekken in de Oude Kerk. Hij zoomde in op een specifiek motief - een nis, een zuil of een stuk muur. Tegelijk gebruikte hij een digitale camera met een enorm hoge resolutie. Je ziet het stucwerk in al zijn onvolkomenheden. Er zijn stukjes verf van het oppervlak gebladderd, maar je kunt ook de kwaststreek van de schilder volgen, net als beschadigingen van de muur en de reparaties daarvan. Hier en daar zie je een draad van een spinnenweb hangen. Dat alleen al maakt het kijken naar deze foto's tot een bijzondere sensatie. Ze zijn volkomen glad, maar je zou zweren dat je naar een ruw oppervlak kijkt.

De opnames zijn afgedrukt op papier dat heel mat is, waardoor de prints bovendien een fluwelig oppervlak krijgen. Dat is vooral goed te zien op een foto van een donker hoekje in de

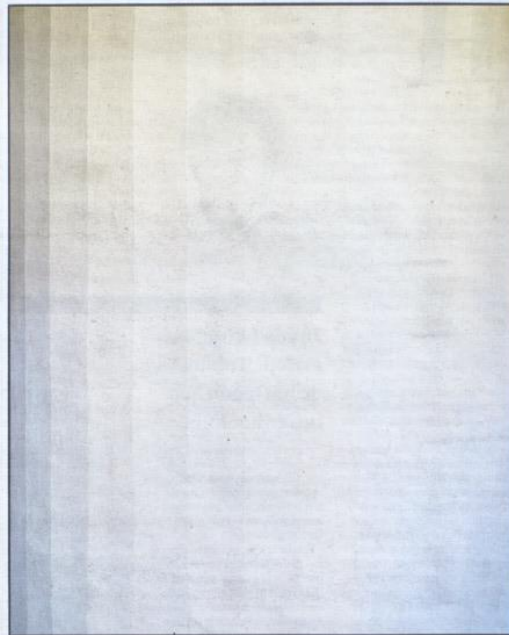
Oude Kerk. Je ziet een soort kromming in de muur met verschillende donkere tinten die een abstracte compositie vormen.

Een andere foto lijkt te gloeien door het goudgele licht dat over de wanden strijkt. De eenvoudige composities doen vaak denken aan modernistische schilderijen, van Ellsworth Kelly, Georgia O'Keeffe of Giorgio Morandi bijvoorbeeld. Ook de vergelijking met Pieter Saenredam dringt zich op, die in de zeventiende eeuw verstilde protestantse kerkinerieurs schilderde. Heel uitgewogen en schijnbaar eenvoudig.

Daarnaast laat De Ridder iets anders zien. In zijn foto's zitten ook partijen die minder scherp weergegeven zijn. De overgang van scherp naar onscherp verloopt soms geleidelijk en soms tamelijk abrupt. De zichtbare wereld transformeert als het ware in ongreepbare partijen, waarin vorm en kleur een zelfstandige waarde krijgen. Het is alsof De Ridder daarmee ook iets van de functie van het kerkgebouw laat zien, als intermediair tussen de fysieke en de spirituele wereld.

Kees Keijer

De krankzinnige scherpte maakt het bekijken een bijzondere sensatie

→ Misha De Ridder zoomt in op plekken in de Oude Kerk, zoals zullen.
FOTO MISHA DE RIDDER

De foto's op deze pagina geven meestal een goede indruk van de kunstwerken die we beschrijven. Dat is bij de foto hiernaast toch een tikje anders. De prints die Misha de Ridder (1971) nu bij Juliëtte Jongma laat zien zijn zo krankzinnig scherp, dat allerlei details in de foto's verdwijnen als je ze op kleiner formaat reproduceert.

Dat is op zich natuurlijk niets bijzonders. Op de grote foto's van Rineke Dijkstra zie je ook elk sproetje, Andreas Gursky fotografeert fabrieken waarin elk labeltje zichtbaar is en de ruimtetelescoop Hubble, die kan er ook wat van.

Maar bij de foto's van De Ridder is iets anders aan de hand. Ze brengen dingen in beeld die juist tamelijk ondiep zijn. Of zelfs plat. De Ridder fotografeerde allerlei plekken in de Oude Kerk. Hij zoomde in op een specifiek motief - een nis, een zuil of een stuk muur. Tegelijk gebruikte hij een digitale camera met een enorm hoge resolutie. Je ziet het stucwerk in al zijn onvolkomenheden. Er zijn stukjes verf van het oppervlak gebladderd, maar je kunt ook de kwaststreek van de schilder volgen, net als beschadigingen van de muur en de reparaties daarvan. Hier en daar zie je een draad van een spinnenweb hangen. Dat alleen al maakt het kijken naar deze foto's tot een bijzondere sensatie. Ze zijn volkomen glad, maar je zou zweren dat je naar een ruw oppervlak kijkt.

De opnames zijn afgedrukt op papier dat heel mat is, waardoor de prints bovendien een fluwelig oppervlak krijgen. Dat is vooral goed te zien op een foto van een donker hoekje in de Oude Kerk. Je ziet een soort kromming in de muur met verschillende donkere tinten die een abstracte compositie vormen.

Een andere foto lijkt te gloeien door het goudgelige licht dat over de wanden strijkt. De eenvoudige composities doen vaak denken aan modernistische schilderijen, van Ellsworth Kelly, Georgia O'Keeffe of Giorgio Morandi bijvoorbeeld. Ook de vergelijking met Pieter Saenredam dringt zich op, die in de zeventiende eeuw verstilte protestantse kerkinterieurs schilderde. Heel uitgewogen en schijnbaar eenvoudig.

Daarnaast laat De Ridder iets anders zien. In zijn foto's zitten ook partijen die minder scherp weergegeven zijn. De overgang van scherp naar onscherp verloopt soms geleidelijk en soms tamelijk abrupt. De zichtbare wereld transformeert als het ware in ongrijpbare partijen, waarin vorm en kleur een zelfstandige waarde krijgen. Het is alsof De Ridder daarmee ook iets van de functie van het kerkgebouw laat zien, als intermediair tussen de fysieke en de spirituele wereld.

The photos on this page usually give a good impression of the artworks that we describe. That is a bit different in the photo on the right. The prints that Misha de Ridder (1971) now shows at Juliëtte Jongma are so insanely sharp that all kinds of details in the photos disappear if you reproduce them in smaller format.

That is of course nothing special. On the large photos of Rineke Dijkstra you can also see every freckle, Andreas Gursky photographs factories in which each tiny label is visible and not to mention the space telescope Hubble who does also a great job on details.

But something else is going on in De Ridder's photographs. They show things that are rather shallow. Or even flat. De Ridder photographed all kinds of places in the Oude Kerk (Old Church). He zoomed in on a specific motif - a niche, a column or a piece of wall. At the same time he used a digital camera with a very high resolution. You see the stucco in all its imperfections. There are fragments of paint blistered from the surface, but you can also follow the brush stroke of the painter, as well as damage to the wall and its repairs. Here and there you see a thread hanging from a spider web. That alone makes looking at these photos a special sensation. They are perfectly smooth, but you would swear you are looking at a rough surface.

The shots are printed on paper that is very matt, giving the prints a velvety surface. This is especially visible on a photo of a dark corner in the Oude Kerk. You see a kind of curvature in the wall with different dark shades that form an abstract composition.

Another photo seems to glow with the golden yellow light that strikes the walls. The simple compositions often remind of modernist paintings by Ellsworth Kelly, Georgia O'Keeffe or Giorgio Morandi, for example. The comparison with Pieter Saenredam also arises, which painted stark Protestant church interiors in the seventeenth century. Very balanced and seemingly simple.

In addition, De Ridder shows something else. In his photos there are also parts that are displayed less sharp. The transition from sharp to blurry sometimes happens gradually and sometimes quite abruptly. The visible world transforms, as it were, into intangible parts, in which form and color acquire an independent value. It is as if De Ridder also shows something of the function of the church building, as an intermediary between the physical and the spiritual world.